

Arrest

nr. 186 847 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp X in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U bent drie jaar naar school gegaan. U werkte vervolgens als landbouwer op de familiegronden. Op een dag informeerde uw oom de overheid over de aanwezigheid van taliban in de regio. Hierop ontstond een gevecht tussen de overheid en de taliban waarbij er enkele taliban om het leven kwamen. De taliban ontvoerden vervolgens uw oom en twee dorpelingen. Later vroegen zij aan uw grootvader om u naar hen te sturen om hen te vervoegen. U bent in juni 2015 uit Afghanistan vertrokken en kwam op 15 augustus in België aan. Op 18 augustus 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de taskara van uw vader, moeder, oom en grootvader, verkiezingskaarten van uw vader, oom en de vrouw van uw oom en een brief in verband met de diefstal van uw taskara in Bulgarije neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan uw herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maken. Er dient opgemerkt te worden dat uw kennis over Afghanistan beperkt is. Vooreerst zijn uw verklaringen over uw reis van uw dorp naar de grens met Iran opvallend beperkt en weinig consistent. U verklaart dat u naar Kaboel ging en vandaar een openbare bus naar Nimroz nam (CGVS, p. 8). Gevraagd om te vertellen over die busreis van Kaboel naar Nimroz - wat u onderweg allemaal zag, passeerde en meemaakte - zegt u louter dat u sliep en dat niemand u zei welke plaatsen jullie passeerden en dat men de weg niet kan beschrijven (CGVS, p. 8). U beaamt nogmaals niet te weten welke plaatsen u allemaal bent gepasseerd onderweg van Kaboel naar Nimroz (CGVS, p. 8). Gevraagd om deze onwetendheid te verklaren, gezien u toch op veel plaatsen gestopt moet zijn op die reis van bijna duizend kilometer in een openbare bus, zegt u dat, wanneer bussen stoppen, niet gezegd wordt op welke plaats er gestopt wordt, wat maar weinig kan overtuigen (CGVS, p. 8). U wordt nogmaals gevraagd of u een idee heeft van welke steden of provincies u zou gepasseerd zijn onderweg van Kaboel naar Nimroz maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 8). De weg van Kaboel naar Nimroz loopt door de hoofdsteden van de provincies Maidan Wardak, Ghazni, Zabul en Kandahar en verder nog door de provincie Helmand. Dat u hier geen idee van heeft is opmerkelijk. Na de pauze in het gehoor zegt u vervolgens plots dat u de vraag niet zou hebben begrepen en wil u de plaatsen onderweg alsnog benoemen (CGVS, p. 10). Dat u plots verklaart de vraag niet te hebben begrepen is weinig overtuigend gezien uit uw antwoorden op de vragen met betrekking tot de plaatsen onderweg tussen Kaboel en Nimroz - zoals uw stelling dat niemand u de plaatsen zou hebben vermeld die u zou zijn gepasseerd - blijkt dat u de vraag wel degelijk begreep. Bovendien benoemt u vervolgens de plaatsen Kandahar, Khost, Helmand en Herat als zijnde plaatsen die u zou zijn gepasseerd onderweg naar Nimroz (CGVS, p. 10). Echter, Khost en vooral Herat liggen niet op de weg tussen Kaboel en Nimroz. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt blijkt u hier geen idee van te hebben en kan u dus geen verklaring bieden voor uw stelling deze plaatsen gepasseerd te zijn (CGVS, p. 11).

Voorts geeft u opmerkelijke verklaringen over andere etnische groepen in Afghanistan. Zo zegt u dat er in Afghanistan, naast Pashtu, ook Dari, Tadzjieks, Oezbeeks en Pashai wordt gesproken (CGVS, p. 8). Gevraagd welke mensen in Afghanistan Dari spreken zegt u dat zij de Dari-sprekers worden genoemd (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de specifieke naam van de groep Dari-sprekenden in Afghanistan blijft u erbij dat zij louter Dari-sprekenden worden genoemd (CGVS, p. 8). Uit informatie blijkt dat met de term "Dari-sprekenden" in Afghanistan naar de Tadzjiekse gemeenschap verwijst. Dat u, gevraagd naar de specifieke naam van de Dari-sprekende gemeenschap in Afghanistan, louter weet te melden dat zij

Dari-sprekenden worden genoemd is opvallend. Wanneer u dan gevraagd wordt welke gemeenschap er dan Tadzjiekse – een, volgens u, andere gesproken taal in Afghanistan – spreken zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 8). Het is vreemd dat u niet blijkt te weten dat de Tadzjiekse de voornaamste Dari-sprekende gemeenschap zijn in Afghanistan en dat u zegt te denken dat de Tadzjiekse hun eigen taal hebben (CGVS, p. 9).

Wanneer u verder gevraagd wordt te vertellen wat u allemaal gehoord en geleerd heeft tijdens uw leven over die Dari-sprekende gemeenschap geeft u mee dat u niets over hen weet en dat u heel uw leven in uw dorp heeft geleefd en nooit een Dari-sprekende zou hebben ontmoet (CGVS, p. 9). Dit is weinig overtuigend. U woonde immers vlakbij de stad Mehtarlam en kwam er dan ook af en toe (CGVS, p. 6 en 7). Uit informatie blijkt dat de Tadzjiekse gemeenschap 21 procent van de burgers van Laghman uitmaken en dat een groot deel van de Dari-sprekende dorpen zich in uw regio bevinden. U wordt dan nog tweemaal gevraagd of u ooit informatie of verhalen gehoord of geleerd heeft over de Dari-sprekenden – over bekende personen of over deze groep in de geschiedenis van Afghanistan en dergelijke – in Afghanistan van uw ouders, ooms, op school of van andere mensen maar u kan geen enkele informatie geven (CGVS, p. 9). Na de pauze in het gehoor vermeldt u dan de Hazara-gemeenschap in Afghanistan (CGVS, p. 14). Gevraagd om te vertellen wat u allemaal gehoord en geleerd heeft over deze gemeenschap zegt u dat zij Dari spreken – hoewel u voor de pauze niets vermeldde wanneer gevraagd werd naar de naam en informatie over Dari-sprekenden in Afghanistan – en dat zij “kleine ogen” hebben (CGVS, p. 14). Gevraagd om nog meer informatie over hen te geven blijkt u hier niet toe in staat (CGVS, p. 14). U zou ook nooit iets gehoord hebben over bekende Hazara (CGVS, p. 14).

Er kunnen verder ook vragen gesteld worden over uw kennis over de munt die in uw regio gebruikt wordt. Zo zegt u dat in Laghman en Jalalabad de kaldar wordt gebruikt als munt (CGVS, p. 6). Volgens informatie blijkt dat in grensgebieden met Pakistan de Pakistaanse roepie wordt gebruikt, die door Afghanen “kaldar” genoemd wordt. Echter, u weet zelf niet aan te geven dat “kaldar” louter een andere benaming voor de Pakistaanse roepie is. Gevraagd wat kaldar precies is zegt u louter dat het geld is en dat er met twee soorten munten wordt betaald, namelijk Afghani en kaldar (CGVS, p. 6). Gevraagd wat voor geld kaldar dan wel is zegt u dat het bankbiljetten zijn, zoals de euro (CGVS, p. 6). Gevraagd wat er dan geschreven staat op die biljetten zegt u dat er een foto op staat en dat dit hetzelfde is als Afghani (CGVS, p. 6). Gevraagd wat er nog op die briefjes geschreven staat zegt u dat u niet “diep” heeft gekeken naar die briefjes (CGVS, p. 6). U wordt uiteindelijk nog gevraagd of er daadwerkelijk letterlijk kaldar op geschreven staat waarop u zegt dat “het kaldar is, 10 kaldar, 20 kaldar, tot 5000 kaldar” (CGVS, p. 6). Op de vraag waarom in uw regio kaldar gebruikt wordt in plaats van Afghani kan u vervolgens geen antwoord geven (CGVS, p. 6). Dat u op geen van al deze vragen weet te melden dat kaldar de Pakistaanse roepie is doet ernstig twifelen aan uw beweerde herkomst.

U blijkt zelfs niet te weten dat Laghman dichtbij de Pakistaanse grens ligt. U zou gereisd zijn naar Nimroz om het land te verlaten. Gevraagd of die grens in Nimroz met Iran het dichtstbijzijnde grenspunt van Afghanistan is vanuit regio zegt u het niet te weten (CGVS, p. 7 en 8). Gezien de Iraanse grens meer dan duizend kilometer verwijderd is van Mehtarlam terwijl Pakistan op 120 kilometer van uw regio ligt en u zelfs zegt met de kaldar te betalen is het vreemd dat u niet zou weten dat Laghman dichtbij Pakistan dichtbij.

Uw kennis over steden in uw regio en in Afghanistan is eveneens opvallend beperkt. U kent Mehtarlam, de hoofdstad van de provincie Laghman (CGVS, p. 4). U wordt gevraagd of u nog andere grote steden zoals dit in Afghanistan kent maar u zegt er geen te kennen (CGVS, p. 12). U wordt dan gevraagd of u tijdens uw leven nooit heeft horen praten over grote steden in Afghanistan waarop u zegt van niet en voegt u toe wel de namen van de provincies te kennen maar niet de namen van steden in die provincies (CGVS, p. 12). U wordt nog geconfronteerd met de naam Asadabad, de hoofdstad van de naburige provincie Kunar, maar u blijkt deze niet te kennen (CGVS, p. 10). Gevraagd naar naburige provincies benoemt u vervolgens onder meer Jalalabad (CGVS, p. 9). Jalalabad is de hoofdstad van de naburige provincie Nangarhar. Wanneer u gevraagd wordt te verduidelijken of Jalalabad daadwerkelijk een provincie dan wel een stad is zegt u vreemd genoeg opnieuw dat het een provincie is (CGVS, p. 9). Dergelijke verklaringen, zeker voor een Afghaan die uit Laghman zou komen, roepen verdere vragen op over uw beweerde herkomst.

Ook uw gebrekkige kennis over bekende Afghanen is opmerkelijk. Gevraagd naar bekende Afghanen benoemt u Karzai en Ashraf Ghani en zegt u de gouverneur van uw provincie te kennen (CGVS, p. 12). Gevraagd naar nog andere personen die over heel Afghanistan bekend zijn zegt er geen andere meer te kennen (CGVS, p. 12). Gezien dit vreemd is wordt u nogmaals gevraagd naar bekende Afghanistan, niet alleen van nu maar ook van vroeger, maar verder dan de stelling dat u niet geboren was vroeger en dat er in het verleden veel koningen waren komt u niet (CGVS, p. 12). U wordt nogmaals gevraagd of u nooit heeft horen praten door uw ouders of andere personen of op de radio over bekende Afghanen maar opnieuw zegt u hier niets over te hebben gehoord en voegt u eraan toen dat u “niet rondliep in

Afghanistan" (CGVS, p. 12). U wordt nog specifiek gevraagd naar bekende mujaheddin in Afghanistan – u was immers op de hoogte van de aanwezigheid van de Russische troepen in Afghanistan – waarop u zegt er geen te kennen en benoemt u vervolgens louter nog een commandant van de taliban uit uw regio (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met de naam Ahmad Shah Massoud, de bekende Tadzjiekse militaire leider ten tijde van de oorlog tegen de Russische troepen en de taliban, kan u louter zeggen dat hij ooit een koning in Afghanistan was (CGVS, p. 15). U benoemt verder nog radiozenders van uw regio en wordt dan gevraagd of u bekende personen of presentatoren van op de radio kent maar u zegt van niet (CGVS, p. 12). Wanneer de vraag herhaald wordt zegt u eerst opnieuw niemand te kennen en voegt dan nog toe te denken dat er een cricketpresentator was die Imran zou heten (CGVS, p. 12). U legt ook nog verkiezingskaarten neer van uw familie in het kader van de verkiezingen van 1393 (CGVS, p. 3 en 16). Uw familie zou op Ashraf Ghani hebben gestemd (CGVS, p. 16). U kan echter geen enkele andere kandidaat van tijdens deze verkiezingen benoemen (CGVS, p. 16). Dergelijke beperkte kennis over bekende Afghanen is opvallend.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw herkomst uit Afghanistan niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst en de reden(en) voor uw vertrek.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door de wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben Afgaanse documenten slechts enige bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 10 oktober 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de landen en plaatsen van uw eerder verblijf. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 15). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt het slachtoffer te zijn geweest van ernstige bedreigingen van de taliban en wijst erop dat zelfs zijn oom vermist is. Hij meent dat ingeval van terugkeer, *a fortiori* in de huidige omstandigheden, het risico voor hem om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is. Hij stelt dat om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen het aangewezen lijkt rekening te houden "met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen". Verder wijst hij erop dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid dient te worden beoordeeld, dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en dat het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat het vluchtverhaal geloofwaardig is. Hier stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Hij wijst er tevens op dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet mogen beletten. Tevens voert hij aan dat rekening moet worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd en zijn zeer lage scholingsgraad.

Vervolgens blijft verzoeker erbij problemen te hebben gehad met de taliban, die volgens hem nog steeds actueel zijn. Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft hij gegronde redenen om voor zijn leven en fysieke integriteit te vrezen. Hij neemt kennis van de argumenten van verweerder en kan alleen zijn eerdere verklaringen bevestigen. Hij benadrukt nogmaals zijn beperkte opleiding, waardoor hij weinig notie heeft van het geografische of de administratieve werking in zijn land van herkomst. Hij wijst er tevens op dat hij nog steeds minderjarig is. *“Voor iemand die bijna geen school had gelopen was het gehoor een zeer raar fenomeen te noemen. Men stelt vele vragen en hij dient te antwoorden. Hij beseftte op dat moment het belang niet van al deze vragen. Soms gaf hij een antwoord zonder nadenken om er zich van af te maken en het snel laten vooruit te gaan.”* Hij wijst er voorts op dat hij alleen, zonder zijn ouders, een moeilijke reisweg aflegde en dat het niet zijn eigen keuze was maar die van zijn grootvader om het land te verlaten. *“De vraag dewelke gesteld kan worden is welke belangen hier soms allemaal in het spel zijn en welke druk er allemaal wordt uitgeoefend op deze jongere.”* Voorts benadrukt verzoeker dat hij het dorp niet echt heeft verlaten en dat het voor hem is alsof hij is opgegroeid op een eiland. Hij kent alleen datgene in zijn onmiddellijke omgeving maar verder niets. Het enige wat hij heeft gezien, is het uitoefenen van landbouw rondom hem, aldus verzoeker. Hij had geen tv en de enige informatie waar hij toegang toe had is van de dorpelingen zelf. Volgens hem is het geweten dat het volgens de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is dat jongeren vragen stellen aan ouderen, zodat hij afhankelijk is van de bereidheid van zijn dorpelingen. *“Hij had zelf geen enkele kans om zelf informatie te verzamelen of iets op te bouwen.”*

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker is de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds precair. Hij citeert uit een aantal rapporten. Hij meent ingeval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot te worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP te worden wegens het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan. Hij stelt geen hulp te zullen krijgen van het MoRr en te zullen worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Hij vreest te zullen worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). *“Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnegd. Dit blijkt tevens uit objectieve informatie.”*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn mentaliteit en gedachtegang na een verblijf van meer dan één jaar in Europa totaal zijn veranderd, waardoor hij volgens hem tot een bijzonder kwetsbare groep behoort. Verzoeker citeert uit een aantal rapporten die volgens hem aantonen dat “verwestering” teruggekeerden wel degelijk blootstelt aan vervolging. Hij verwijst tevens naar zijn uiteenzetting in het eerste middel.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 21 maart 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Afghanistan gelet op (i) zijn gebrekkige kennis van de plaatsen waarlangs hij tijdens zijn reisweg met openbaar busvervoer tussen Kabul en Nimroz zou zijn gepasseerd, (ii) zijn gebrekkige verklaringen over de etnische groepen in Afghanistan, (iii) zijn gebrekkige verklaringen over de in Afghanistan en in zijn beweerde regio van herkomst gebruikte munteenheden, (iv) zijn gebrekkige kennis over de geografische ligging van zijn beweerde provincie ten opzichte van de Pakistaanse grens, (v) zijn gebrekkige kennis van de steden in zijn beweerde regio van herkomst en in Afghanistan, (vi) zijn gebrekkige kennis van bekende Afghanen, en (vii) het feit dat de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker wijst op zijn lage scholingsgraad, dient erop gewezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker stelt dat hij het belang van de hem gestelde vragen niet beseft en dat hij een antwoord gaf zonder na te denken en om het snel te laten vooruitgaan, dient erop gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een

asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker niet dermate jong is dat hij niet over de intellectuele capaciteiten zou beschikken om het belang van de hem gestelde vragen correct in te schatten.

Waar verzoeker aanvoert dat er druk op hem werd uitgeoefend aangezien het niet zijn eigen keuze was om zijn land van herkomst te verlaten, maar die van zijn grootvader, dient vastgesteld dat verzoeker nergens doorheen zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) melding maakte van enige druk op zijn schouders vanwege zijn familie. Evenmin maakten zijn raadsman of zijn voogd hiervan melding. Het betreft hier dan ook een loutere *post factum*-verklaring, die de motieven in de bestreden beslissing geenszins in een ander daglicht kan plaatsen.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn dorp nooit verliet, dient erop gewezen dat verzoekers gebrekkige kennis niet enkel te maken heeft met de situatie in Afghanistan in het algemeen, maar tevens met zijn directe leefomgeving. Zo is het, gelet op het grote belang van de etnische origine in de Afghaanse gemeenschap, geheel onaannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van de aanwezigheid van Tadzjieken in zijn provincie, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat deze groep een vijfde van de bevolking van verzoekers beweerde provincie uitmaakt. Dat het binnen de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is dat jongeren vragen stellen aan ouderen, is een blote bewering die verzoeker middels geen enkel stuk staft. Dat verzoeker enkel informatie kon verkrijgen via zijn dorpelingen, zoals hij aanvoert in onderhavig verzoekschrift, is niet in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor over het bezit en gebruik van een radio in zijn gezin (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert dat hij "*zelf geen enkele kans [had] om zelf informatie te verzamelen of iets op te bouwen*", toont dan ook eens te meer aan dat verzoeker bewust tracht te Belgische asielinstanties te misleiden.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Daarenboven dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde geen kennis te hebben van de viering van het Afghaanse nieuwjaar ("nawroz") en, integendeel, te verklaren dat het verboden/haram is (gehoorverslag CGVS, p. 13-14), terwijl dit een feest is dat over heel Afghanistan wordt gevierd zoals de *protection officer* tijdens het gehoor opmerkte. Eens te meer toont dit gegeven aan dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden verblijf in Afghanistan voorafgaand aan zijn vertrek naar België.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder aanvoert dat zijn mentaliteit en gedachtegang na een verblijf van meer dan één jaar in Europa totaal zijn veranderd en dat hij hierdoor tot een bijzonder kwetsbare groep behoort, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker toont niet *in concreto* aan waarom of op welke wijze zijn mentaliteit en gedachtegang door zijn verblijf van meer dan een jaar in Europa volgens hem dermate zouden zijn gewijzigd dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou behoren tot een bijzonder kwetsbare groep. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker zijn verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk en bijgevolg evenmin dat hij verbleef in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*. Verzoekers verwijzing naar rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan is *in casu* dan ook niet dienstig. Het betreft slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, zodat deze informatie niet alsnog zijn beweerde verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België aannemelijk zou kunnen maken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER